

ACADEMIA TG. MUREȘ TRAGEDII POETICE ȘI POLITICE LA

ACADEMIE

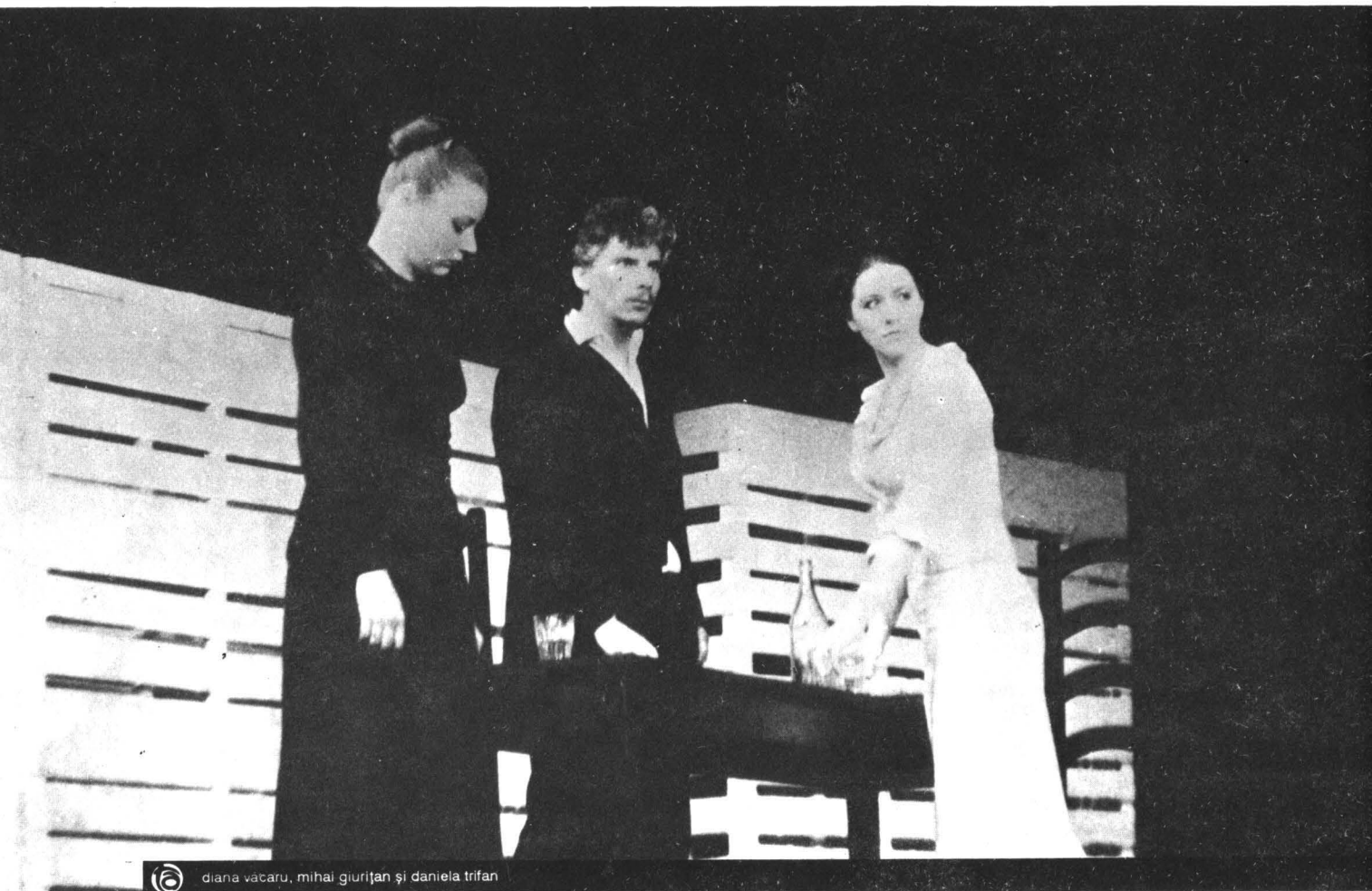
NUNTA ÎNSÎNGERATĂ de Federico García Lorca • Traducerea: Victor Const. Bercescu și Teodor Balș • Academia de Artă Teatrală din Tirgu Mureș, secția română • Data premierei: 24 noiembrie 1990 • Regia: Kincses Elemér • Scenografia: Kemény Árpád • Distribuția: Diana Văcaru (Mama), Cristina Pădure (Logodnica), Luminița Praja (anul I - Soacra), Iulia Gavril (anul III - Nevasta lui Leonardo), Daniela Trifan (anul II - Slujnica), Catlca Tudose (anul II - Vecina), Bogdan Costea (Leonardo), Radu Olăreanu (Logodnicul), Mihai Giurlțan (anul I - Tatăl logodnicei), Zoltán Butuc (anul I - Luna), Geni Macsim (anul I - Moartea).

Regizorul Kincses Elemér mărturisește, împreună cu Federico García Lorca: "Un teatru sensibil și bine orientat în toate ramurile sale, de la tragedie la vodevil, poate schimba în câțiva ani sensibilitatea poporului; în timp ce un teatru decadent, în care copitele se substituie aripilor, poate vulgariza și adormi o națiune întreagă(...). Un popor care nu-și ajută și nu-și stimulează teatrul este un popor muribund, dacă nu chiar mort. Și astfel, un teatru care nu adună în sine palpitul social, palpitul istoric, drama oamenilor săi și culoarea genuină a peisajului în care trăiesc oamenii, n-are drept să se numească teatru. Un astfel de teatru nu este decât o petrecere și un loc în care vîi să săvîrșești acel lucru îngrozitor care se cheamă a-ți omorî timpul".

Kincses n-a ales **Nunta însingerată** pentru ca spectatorul "să-și omoare timpul", ci a fost antrenat de gîndul marelui andaluz, potrivit căruia: "În acest moment dramatic pentru lume, artistul trebuie să plîngă și să rîdă cu poporul său(...). Eu sînt preocupat în mod deosebit de dorința de a mă afla într-o comunicare permanentă cu cei din jurul meu. Din această pricină am bătut la porțile teatrului, consacîndu-i întreaga mea sensibilitate".

Acțiunea cu deznodămînt tragic a piesei se desfășoară, în concepția regizorală, ca o coridă într-o arenă construită de scenograful Kemény Árpád; montarea evidențiază rolul femeii într-o microcolectivitate din peninsula iberică, ridicîndu-l la altitudine universală. Rar am

avut ocazia de a vedea pe scenă atîtea caractere feminine bine conturate și definite, prin bocetul cărora se încheie patetic fluidul de poezie al tragediei, dar și al spectacolului, bogat în trăiri și interpretări variate. Dintre studente, anunță calități de tragediene Diana Văcaru, Iulia Gavril și Luminița Praja; Bogdan Costea este perfect în Leonardo, dar Radu Olăreanu și Cristina Pădure nu sînt convingători în Logodnic și Logodnică. Îl amintesc în mod special pe Zoltán Butuc, personificînd Luna-complicea Morții, interpretată de colega sa, Geni Macsim. Scena, bine lucrată și jucată de ei, aduce o notă de mistic, de supranatural în spectacol. Grupul nuntașilor nu reușește să anime atmosfera creată de melodia spaniolă - puternică și repetată de nenumărate ori, chiar și în pauzele dintre acte - aleasă de către Apostolache Eusebio din paleta foarte bogată a folclorului iberic.

diana vacaru, mihai giurlțan și daniela trifan